



PIRATFORTÆLLING

# SIDSTE KURS

En piratfortælling — bog 6

**KURS** · PIRATSERIEN

DU 2.6

---

## Niveau: DU 2.6

### **Sidste kurs**

KURS · Piratserien, bog 6 · niveau DU 2.6

Tekst: Jacob Gramm Gren

1. udgave, 2026 · PDF

Udgivet af Dansk Plus · danskplus.dk

ISBN 978-87-85629-05-0

© Jacob Gramm Gren 2026

Må frit printes og kopieres til undervisning. Må ikke sælges.

## Kapitel 1: Navnet

---

Det sorte skib lå foran dem hele natten.

De kunne ikke se det i mørket.

Men om morgenen lå de grå sejl stadig ude i horisonten,  
langt mod vest, lige hvor kortet pegede hen.

Omar stod ved styreåren og kiggede på dem.

Nu kendte de alle sammen navnet.

De sagde det ikke højt.

Men det lå over skibet hele tiden,  
som en lyd man først hører, når den holder op.

"Hvordan vidste du, hvem han var?" spurgte Yusuf.

Omar tænkte på de sidste uger, før Lars døde.

"Vi sad på dækket i solen," sagde han.

"Lars fortalte om dengang, han var ung."

"Han sagde, at han sejlede for en handelsmand, der hed Krag."

"Han sagde det kun én gang, og så talte han om noget andet."

Sara stod ved rælingen med mønten i hånden.

**horisont:** linjen langt ude, hvor himmel og hav mødes

**pege:** vise med en finger

"Det er ham med hatten," sagde hun.

"Han har aldrig skiftet navn."

"Han har aldrig haft brug for det."

"Men det er tre hundrede år siden," sagde Yusuf.

"Ja," sagde Sara.

"Og han er ikke blevet en dag ældre."

"Hvordan kan det lade sig gøre?"

Sara lukkede hånden om mønten.

"Han har aldrig betalt regningen," sagde hun.

**skifte:** tage et nyt i stedet for det gamle

**lade sig gøre:** være muligt

**regning:** papir med det, man skal betale

## Kapitel 2: Regningen

---

Om aftenen sad de omkring lyset i lasten.

Alle seks. Sådan var aftalen nu.

Elias sad med, selvom han ikke forstod halvdelen.

"Der er syv øer," sagde Sara.

"Syv skatte og syv mønter."

"Og hver af os tog selv sin mønt."

"Lars tog én, fordi han var ung og dum," sagde Mateo.

"Og du tog én, fordi du var sulten."

"Ja," sagde Sara.

"Og vi har betalt for det lige siden."

"Men prisen var, at I ikke kunne dø," sagde Mateo.

"Det lyder ikke som en straf."

"Prøv at tænke det igennem," sagde Sara.

Mateo åbnede munden.

Så lukkede han den igen.

"Alle man kender," sagde han stille.

"Ja," sagde Sara.

"Igen og igen. I mere end hundrede år."

**dum:** ikke klog

**sulten:** når man har brug for mad

Der var ingen, der sagde noget i et stykke tid.

"Og Krag?" spurgte Omar til sidst.

"Han har aldrig selv taget en mønt," sagde Sara.

"Han samler vores. Og os."

"Vi betaler, og han lever."

"Hvordan?"

"Det ved jeg ikke," sagde hun.

"Jeg ved bare, at han mistede noget, da Lars' mønt kom hjem."

"Derfor kom han efter os så hurtigt."

"Hvorfor tager du ikke bare din egen mønt hjem?" spurgte Elias.

Sara så på drengen i lang tid.

"Fordi min ø flytter sig," sagde hun.

"Jeg har ledt efter den i over hundrede år."

"Og så længe den flytter sig, har han tid nok."

## Kapitel 3: Kortet

---

Om natten tog Omar kortet frem.

Han slukkede lyset i kahytten.

De stod alle sammen og ventede i mørket.

Elias holdt vejret uden at opdage det.

Kortet begyndte at lyse.

Der var det røde punkt, der var Sara.

Der var det gule, der var Krag, et lille stykke mod vest.

Og der var noget nyt.

Midt i det mørke hav lå der en ø.

Den var ikke tegnet før.

Den var klar og skarp, som om nogen lige havde tegnet den.

Yusuf lagde fingeren på papiret og målte afstanden med hånden.

"En dags sejlads," sagde han.

"Hvis vinden holder."

Omar kiggede på øen i lang tid.

Han havde set det samme én gang før.

Dengang Lars holdt sin mønt i hånden igen,

---

**afstand:** *hvor langt der er fra ét sted til et andet*

**sejlads:** *det at sejle et stykke vej*

havde kortet vist ham hans ø.

Tydelig og klar, efter tre hundrede år.

"Den flytter sig ikke," sagde Sara stille.

"Den står helt stille."

"Hvorfor nu?" spurgte Yusuf.

"Fordi jeg har besluttet mig," sagde hun.

Der blev meget stille i kahytten.

"Du ved, hvad der skete med Lars," sagde Mateo.

"Ja," sagde Sara.

"Jeg var der ikke."

"Men det var I."

## Kapitel 4: Sara spiser ikke

---

Mateo satte en tallerken foran hende næste morgen.

Hun rørte den ikke.

Han havde lavet noget særligt.

Han havde brugt det sidste kød og de sidste løg.

Hele skibet duftede af det.

"Hvornår har du spist sidst?" spurgte han.

Sara tænkte sig om.

"I 1859," sagde hun.

"Om foråret. Det var suppe."

Mateo satte sig ned over for hende.

Han var kok.

Mad var det eneste, han havde at give folk.

"Når mønten er hjemme, bliver du gammel," sagde han.

"Ligesom Lars."

"Ja."

**særlig:** anderledes og bedre end normalt

**kød:** mad fra dyr

**løg:** en rund grøntsag med stærk smag

**dufte:** lugte godt

**suppe:** varm mad, man spiser med ske

**forår:** tiden på året mellem vinter og sommer

"Og så dør du."

"En dag," sagde Sara.

"Ligesom dig."

Mateo sagde ikke noget.

Han kiggede ned på sine hænder.

"Jeg vil gerne være sulten igen," sagde Sara.

"Jeg vil gerne have ondt i fødderne om aftenen."

"Jeg vil gerne blive træt og sove en hel nat."

"Jeg har ikke sovet en hel nat, siden min mor levede."

Hun skubbede tallerkenen tilbage mod ham.

"Gem den til mig," sagde hun.

Mateo tog tallerkenen og satte den ind i ovnen igen,  
som om det stadig kunne blive til noget.

**fødder:** det nederste på benene, man går på

**gemme:** lægge noget til side til senere

**ovn:** det varme sted, man laver mad i

## Kapitel 5: Det sorte skib

---

Det sorte skib kom op på siden af dem om eftermiddagen.

Det kom ikke bagfra.

Det kom fra vest, fra det sted, de sejlede hen imod,  
som om det havde ligget og ventet der hele tiden.

Sort skrog og grå sejl.

Det var større end Stormfuglen.

Mændene på dækket stod på række langs rælingen.

De havde armene ned langs siden.

Ingen af dem sagde noget.

"Hvorfor blinker de ikke?" hviskede Elias.

Ingen svarede ham.

Forrest stod en mand alene.

Han var meget tynd, og han bar en høj, sort hat.

Han løftede hånden og vinkede venligt.

Omar kiggede på ham gennem kikkerten.

Det var et helt almindeligt ansigt.

Et ansigt, man kunne stå bag i en kø  
uden at kunne huske det bagefter.

---

**løfte:** tage noget op

Elias havde forestillet sig noget helt andet.

Han blev skuffet.

Bagefter blev han bange over, at han var blevet skuffet.

"Godaften, kaptajn Omar," råbte Krag over vandet.

"Jeg sagde jo, at vi ses ved øen."

Han smilede.

"I har noget, der tilhører mig."

**forestille sig:** se noget for sig, før man ser det

**skuffet:** ked af det, fordi noget ikke blev som ventet

**tilhøre:** være ens eget

## Kapitel 6: Tilbuddet

---

Krag kom over i en lille båd.

Han kom alene og uden våben.

Han klatrede selv op ad siden.

Ingen hjalp ham, og han så ikke ud til at vente det.

Han satte sig på kisten, som om han havde siddet der før.

Måske havde han det.

"Jeg er ikke kommet for at slås," sagde han.

"Jeg er kommet for at handle."

"Vi har hørt dit tilbud før," sagde Omar.

"Ikke det her," sagde Krag.

Han kiggede rundt på dem, én efter én.

"Giv mig kvinden.

Så sejler I i land i morgen og går fra borde.

I får guld nok til resten af livet.

I bliver gamle, og I får børn,

og I dør i en seng med nogen, der holder jer i hånden."

Han sagde det roligt.

Han sagde det, som man siger prisen på mel.

**klatre:** kravle op ad noget

**slås:** kæmpe med hænderne

"Det er det, alle mennesker gerne vil have," sagde han.

"De opdager det bare for sent."

"Og hvis vi siger nej?" spurgte Omar.

"Så går hun i land på sin ø," sagde Krag.

"Og I ved godt, hvad der så sker med hende."

"Truer du os?"

"Nej," sagde Krag.

"Jeg fortæller jer, hvad der sker.

Der er forskel, selvom det lyder ens."

Han rejste sig og børstede støv af sit knæ.

"I har til i morgen tidlig."

**true:** sige, at man vil gøre noget slemt

**forskel:** når to ting ikke er ens

**støv:** fint snavs, der ligger på ting

**børste:** fjerne noget med hånden eller en børste

## Kapitel 7: Sandheden

---

Krag stoppede ved lugen.

"Kaptajn," sagde han.

"Må jeg sige én ting til dig alene?"

Omar kiggede på de andre.

Han mærkede, hvor let det ville være at sige ja.

Det ville være så nemt.

"Nej," sagde han.

Krag løftede øjenbrynene.

Så lo han lidt, som om noget morede ham.

"Godt," sagde han.

"Så siger jeg det højt."

Han vendte sig mod hele besætningen.

"Ved I, hvad der skete med Lars Bjørn, da han lagde sin mønt tilbage?"

Han blev gammel på en eftermiddag.

Tre uger senere var han død."

Han lod det hænge i luften.

**øjebryn:** hårene over øjet

**more:** få nogen til at smile

**hænge i luften:** blive stående, uden at nogen svarer

"Det samme vil ske for hende.

Det er det, I stemmer om i morgen."

Ingen sagde noget.

Mateo greb fat i rælingen bag sig.

Så sagde Yusuf:

"Det ved vi.

Vi var der.

Vi holdt ham i hånden, da han døde."

Krag så på ham.

"Du har ikke fortalt os noget nyt," sagde Yusuf.

"Så nu vil jeg hellere vide, hvad du er bange for."

Krag smilede ikke mere.

Han gik ned i båden uden at sige farvel.

**stemme:** her: sige, hvad man vælger

## Kapitel 8: Natten før

---

Ingen sov særlig meget den nat.

Mateo lavede mad, som ingen spiste.

Pita sad på dækket og sang stille en sang fra Tonga.

Det var den samme sang, han havde sunget for Lars.

Elias fandt Omar ved styreåren.

"Han talte med mig," sagde drengen.

"Nede ved lugen, da I andre gik."

Omar mærkede kulden i maven.

"Hvad sagde han?"

"At jeg aldrig mere skulle være fattig," sagde Elias.

"At jeg aldrig skulle sove i et skur igen."

"At jeg bare skulle tage imod en mønt."

"Og hvad sagde du?"

Elias trak på skuldrene.

"At jeg har en køje nu."

Omar kiggede længe på ham.

**kulde:** det at være kold

**fattig:** uden penge

Han tænkte på en dreng i en havn for et halvt år siden,  
der havde løjet for at komme om bord,  
fordi han ikke havde noget sted at gå hen.

"Var du fristet?" spurgte han.

"Ja," sagde Elias med det samme.

"I cirka to sekunder."

"Sagde du det til nogen?"

"Ja," sagde Elias.

"Jeg sagde det til dig."

Omar lagde hånden på drengens skulder.

"Godt," sagde han.

"Så er vi to, der har lært det."

**fristet:** have lyst til noget, man ikke bør

## Kapitel 9: Beslutningen

---

Om morgenen samledes de på dækket.

Omar stillede sig ikke foran dem.

Han satte sig ned sammen med dem.

"Jeg siger det, som det er," sagde han.

"Det er sådan, aftalen er."

Han talte i lang tid.

Han fortalte om øen og om Krag og om skibet derude.

Han fortalte, hvad der ville ske med Sara.

Han fortalte, at han ikke vidste, om Krag ville lade dem sejle bagefter.

Han lod være med at gøre det pænere, end det var.

Han sagde også, at han var bange.

Da han var færdig, var der ingen, der sagde noget.

Bølgerne slog mod siden.

Nogen trak vejret dybt.

Så sagde Yusuf:

"Jeg stemmer for at sejle hen til øen."

"Også mig," sagde Mateo.

"Men jeg vil sige højt, at jeg ikke vil miste hende."

Pita nikkede.

"Det er min ø," sagde Sara.

"Så jeg stemmer sidst."

De så på Elias.

Han blev rød i hovedet.

"Tæller jeg med?" spurgte han.

"Du er om bord," sagde Yusuf.

"Så tæller du med."

Drengen sad lidt.

"Så stemmer jeg med jer," sagde han.

Sara kiggede på dem, én efter én.

"Ja," sagde hun.

**tælle med:** være en del af noget

## Kapitel 10: Øen

---

Øen lå der næste morgen.

Den var lille og mørk.

Der var sorte klipper hele vejen rundt og ét enkelt træ i midten.

Den lignede ikke et sted, nogen ville rejse over et hav for at finde.

Vandet omkring den var helt klart.

Langt nede lyste noget blå.

Det bevægede sig langsomt i en stor ring.

"Havvogteren," hviskede Yusuf.

Den kom ikke nærmere.

Den ventede bare.

Det sorte skib lå et stykke længere ude.

Krag stod ved rælingen og så på dem.

De satte den lille båd i vandet.

"Jeg går med dig," sagde Omar.

Han havde sagt det samme til Lars engang.

Dengang havde Lars sagt ja.

**klippe:** stor, hård sten

**ring:** en rund form

"Nej," sagde Sara.

"Du dykkede med Lars ned i byen.

Men i land på hans ø gik han alene.

Det her er den samme slags."

"Hvad gør vi, hvis du ikke kommer tilbage?"

Sara tænkte over det.

"Så sejler I videre," sagde hun.

"Og I taler ikke om mig som en, der døde."

Hun steg ned i båden og tog årerne.

De fem stod ved rælingen og kiggede efter hende.

Hun kiggede sig ikke tilbage.

**dykke:** svømme ned under vandet

## Kapitel 11: Regningen betales

---

De ventede en time.

Så begyndte nogen at råbe ovre på det sorte skib.

Omar vendte sig om.

Krag stod ved rælingen med begge hænder på træet.

Han så ikke bange ud.

Han så overrasket ud.

Det var meget værre.

"Nej," sagde han.

Han sagde det ikke højt.

Han sagde det til sig selv, som en mand, der regner noget efter og får et svar, han ikke har set før.

Han kiggede ned på sine egne hænder.

Så gik der en skygge hen over ham,  
og det var ikke en sky, for der var ingen skyer.

Da Omar kiggede igen, stod der ingen ved rælingen.

**regne efter:** tjekke, om et tal er rigtigt

**skygge:** mørkt sted, hvor lyset ikke kommer hen

**sky:** hvid eller grå ting på himlen

Der lå kun en hat på dækket,  
og vinden flyttede den langsomt hen mod kanten.

Så skete der noget med mændene på række.

En af dem blinkede.

Så en til.

Så dem alle sammen.

De så på hinanden,  
som folk, der lige er vågnet et sted, de ikke kender.

To af dem gik langsomt hen til rælingen.  
De stod der længe og kiggede ind mod øen.

"Det er dem," sagde Yusuf stille.

"De to, hun kaldte væk."

Og så kom båden tilbage fra land.

## Kapitel 12: Sidste kurs

---

De trak hende om bord.

Hun lo og græd på samme tid.

Hendes hænder var tomme.

Hendes hår var gråt.

Der var rynker ved hendes øjne, som ikke havde været der i morges.

Pita lagde et tæppe om hende.

Ingen spurgte om noget, før hun holdt op med at ryste.

Om aftenen tog Mateo tallerkenen ud af ovnen og satte den foran hende.

Hun så længe på den.

Så spiste hun det hele.

Ingen sagde noget, mens hun gjorde det.

Mateo stod med ryggen til og lod, som om han vaskede op.

Bagefter skar hun sig et stykke brød.

Kniven gled, og hun skar sig i fingeren.

**græde:** have tårer i øjnene, fordi man er ked af det eller glad

**tæppe:** noget stort og varmt, man lægger om sig

**vaske op:** gøre tallerkener og gryder rene

**skære sig:** få et sår af noget skarpt

**glide:** smutte til siden

En lille rød dråbe kom frem på huden.

Den blev der.

Sara kiggede på den i lang tid.

Så begyndte hun at le.

Mateo vendte sig om.

Og så lo han også.

Senere gik de op på dækket.

Det sorte skib sejlede langsomt mod syd.

"Hvad sker der med dem?" spurgte Elias.

"De sejler hjem," sagde Yusuf.

"De har sikkert også familie."

"To af dem har stadig deres mønter," sagde Sara.

"Nu kan de selv lede efter deres øer."

Omar tog kortet frem og holdt det op i mørket.

Der var intet rødt punkt mere.

Der var intet gult.

Kun to små prikker langt væk, der bevægede sig mod syd.

"Det er deres nu," sagde han.

**dråbe:** en lille smule vand eller blod

**familie:** mor, far, børn og andre, man hører sammen med

Han rullede kortet sammen og lagde det i kisten.

Han lukkede låget.

"Nu er det os, der bestemmer, hvor vi sejler hen."

Han kiggede på Elias.

"Hvad siger du? Nord eller syd?"

Drengen stod med hånden på rælingen  
og kiggede ud over et hav, der ikke ville noget bestemt.

Han tænkte længe over det.

Ingen skyndede på ham.

"Nord," sagde han.

"Godt," sagde Omar.

"Så sejler vi nordpå."

— Slut på Piratserien —

**låg:** *det, der lukker en kasse*

**bestemme:** *vælge, hvad der skal ske*

**skynde på:** *få nogen til at gøre noget hurtigere*

**nordpå:** *mod nord*

## Hele serien er gratis

Hent de andre bøger i serien gratis  
som PDF på [danskplus.dk](https://danskplus.dk).



**danskplus.dk**

Scan koden, eller skriv adressen i din browser.